

Arrest

nr. 259 998 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Nadia X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Shahin Shahr. Tot uw achttiende was u heel religieus. U bad, droeg een hijab en tijdens de ramadan en Moharram ging u naar de moskee. Nadat u verder ging studeren zag u dat er veel dingen niet klopten, dat woorden niet werden omgezet in daden. Op 22 bahman 1396 (Perzische tijdsrekening, 11 februari 2018 volgens de westerse tijdsrekening) vierde u met uw leerlingen, u was leerkracht, het feest van de islamitische revolutie. Ze luisterden naar muziek en sommigen dansten. De godsdienstleerkracht Sa. (...) kwam uw klas binnen en vroeg waarom jullie zich zo gedroegen. U werd kwaad, geraakte met haar in discussie en vroeg zich af waarom jullie je geluk niet mochten tonen. Op weg naar huis besprak u deze discussie met uw collega en vriendin So. N. (...). So. (...) vertelde u om geen moslim meer te zijn en u niet te beperken tot de regels van de islam. Later die dag vertelde ze u dat er vele manieren waren om van die religieuze

discussies af te geraken. In de maanden die hierop volgden sprak u af en toe met haar over de islam en de problemen die u daar mee had. Na vier maanden stelde ze u voor ergens naartoe te gaan. U moest zich een hele week vrijhouden. Op zondag belde So. (...) u op, kwam ze u halen en reden jullie naar een appartement. Daar aangekomen zag u dat er enkele mensen zaten, en werd u voorgesteld aan A. (...) en H. (...), de leiders van de kerk. Toen er werd gebeden in de naam van Jezus begreep u dat ze christenen waren. U vond het interessant en leuk, mannen en vrouwen zaten naast elkaar, u zag de beperkingen uit de islam daar niet terug. U had een goed gevoel na die eerste bijeenkomst en besloot nog te gaan. U ging als u kon wekelijks naar de viering op zondag, af en toe twee of drie weken niet, als u door activiteiten thuis niet weg kon. So. (...) nam in de kerk het ontvangen van giften, zoals cash en kleren, voor haar rekening. Op één van de bijeenkomsten werden er zoetigheden rondgedeeld. U vroeg voor welke gelegenheid dit was en So. (...) legde uit dat het Pinksteren was. Zo'n twee maanden na de eerste bijeenkomst vroeg So. (...) u om enkele bijbelteksten te printen. U probeerde deze teksten te lezen en te begrijpen. Na enkele weken vroeg u zelf om een bijbel, die u kreeg van So. (...). Op 25 shahrivar 1397 (16 september 2018) werd u door een onbekende persoon opgebeld, die u zei meteen uw huis te verlaten en niet thuis te blijven. U was bang en verliet onmiddellijk uw huis. U belde naar uw nonkel E. (...), waarmee u een goede band heeft, en legde hem uit dat hij moest komen. Hij ontmoette u aan het einde van de straat. Daarop nam hij u mee naar een vriend, Ho. (...), die een boomgaard heeft in Karaj, waar u even kon blijven. U ging samen met uw nonkel de sleutel van de boomgaard ophalen en reed er vervolgens naartoe. Omdat het al laat was, vertrok uw nonkel pas de volgende ochtend terug naar huis. Hij had uw simkaart afgenomen en droeg u op niemand te contacteren. Vijf of zes dagen later kwam Ho. (...) langs. Hij vertelde dat de situatie verslechterd was en dat er agenten een huiszoeking bij u thuis hadden gedaan. Ze hadden bijbelteksten, een bijbel en het antwoordapparaat van de telefoon meegenomen. Uw ouders werden tevens meegenomen, 24 uur vastgehouden en ondervraagd. Ho. (...) vertelde dat uw buurman aan uw deur was geweest om te zeggen dat u een ongelovige was en dat de man van uw tante langs vaderszijde, M.N. (...), zich aan het moeien was. Uw nonkel belde u enkele weken later op en vertelde dat ze iemand aan het zoeken waren zodat u Iran kon verlaten. Op 13 aban 1397 (4 november 2018) ging u met H. (...), een loopjongen, naar de ambassade om uw visum te regelen. Ongeveer anderhalf tot twee maanden later kreeg u te horen dat uw visum in orde was en dat u kon vertrekken. U verliet op 2 januari 2019 Iran en reisde via een transit in Turkije naar België. Op 25 januari 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Enkele weken na uw aankomst in België sloot u zich aan bij de protestantse kerk in Bastogne. U ging wekelijks naar de viering tot u in februari 2020 van woonplaats veranderde. Op 16 maart 2019 liet u zich dopen. U bent actief op Facebook waar u regelmatig christelijke boodschappen plaatst. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de dood door uw religieuze activiteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en paspoort, een attest dat getuigt over uw kerkgang in België, een attest van uw doop, enkele foto's van religieuze feesten in België, enkele screenshots van uw doop en enkele screenshots van uw Facebookberichten. Na het tweede persoonlijk onderhoud maakte u een kopie over van uw shenasnameh (geboorteboekje).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient er wat betreft uw introductie tot het christendom en uw deelname aan een huiskerk opgemerkt te worden dat u uitblinkt in vaagheden en tegenstrijdigheden.

Zo wist u opmerkelijk weinig over So. (...), de persoon die introduceerde bij het christendom en de huiskerk. U wist niet wanneer So. (...) zich bekeerd had en hoe ze bij die huiskerk was terecht gekomen. Gevraagd naar hoe lang zij al naar die huiskerk ging, kon u slechts antwoorden dat ze enkele maanden ging voordat u ging. Verder wist u niet hoe So. (...) de leiders van de huiskerk kende, noch of dit de eerste huiskerk was waar So. (...) ooit lid van is geweest. U had niet naar dergelijke info gevraagd. U verklaarde uw houding door te stellen dat in een vriendschap het niet vriendelijk is om dergelijke vragen te stellen (NPO II p. 10). Dat u, die bij uw zoektocht naar antwoorden kritische vragen – gelet op de Iraanse context - durfde te stellen in moskeeën en islamitische scholen (NPO I p. 6-7),

dergelijke vragen over een persoonlijke beleving/ervaring dan weer niet stelt aan diegene die u inwijdde en begeleidde bij uw bekering omdat het niet vriendelijk is mag verbazen.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de rol die So. (...) in de huiskerk speelde. Zo stelde u aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze nieuwe mensen hielp en af en toe in de bijbel las (NPO I p. 11). Later verklaarde u echter dat So. (...) het ontvangen van giften zoals kleren, cash en ander materiaal voor haar rekening nam (NPO II p. 7).

U was evenmin coherent over het moment waarop So. (...) u voorstelde om voor het eerst naar een huiskerk te gaan. Immers tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat So. (...) u had gevraagd om zondag vrij te houden, jullie zouden samen ergens naartoe gaan (NPO I p. 9). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat So. (...) u had gevraagd om geen plannen te maken voor de hele week, ze wist nog niet precies op welke dag jullie ergens naartoe zouden gaan (NPO II p. 6).

Verder legde u weinig coherente verklaringen af over hoe u werd voorgesteld bij uw eerste huiskerkbezoek. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud vertelde u aanvankelijk dat u bij aankomst werd voorgesteld aan iedereen aanwezig, omgekeerd werden de aanwezigen ook voorgesteld aan u. Daarna werd u nog beter voorgesteld aan A. (...) en H. (...) (NPO I p. 9). Nadien wijzigde u uw verklaringen echter en beweerde u dat de mensen onderling niet aan elkaar werden voorgesteld. (NPO I p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niet werd geïntroduceerd, de aanwezigen zeiden slechts 'hallo' en 'welkom' (NPO II p. 7).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het feest dat u vierde binnen deze huiskerk. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u een feest vierde met liederen en zoetigheden en dat u pas na uw aankomst in België wist dat het over Pinksteren ging. Er werd u wel verteld dat feest ging over Jezus die terugkomt uit de hemel, maar Pinksteren werd niet bij naam genoemd (NPO I p. 12). U hier nogmaals naar gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat So. (...) u wel vertelde dat het feest 'Pinksteren' heette.

Het geheel aan voorgaande noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw introductie tot het christendom en uw deelname aan een huiskerk. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan hieruit door u beweerde voortvloeiende problemen. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen, blijkt tevens uit volgende vaststellingen.

Allereerst is het opmerkelijk dat u, na het krijgen van een telefoontje dat u zodanige schrik bezorgd had dat u meteen zondermeer het huis verliet, zich nog ophield in uw eigen straat, de tijd nam om uw nonkel daar te bellen en in de straat waar u woont nog een kwartier te wachten tot hij aankwam (NPO I p. 15-17, NPO II p. 11). Het mag, gelet op uw bewering dat u het telefoontje van die onbekende persoon meteen linkte aan uw huiskerk (NPO I p. 16), eveneens verbazen dat u naliet om So. (...) te contacteren (NPO II p. 11). Dat u schrik had en dacht dat er iets gebeurd was, kan uw houding geen vragen te stellen die een rechtstreeks verband houden met uw vrees niet verschonen (NPO II p. 11).

Verder slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de huiszoeking. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er parabels uit de bijbel waren meegenomen, meer bepaald delen van Marcus en Lucas, waaronder de parabel over het verloren schaap (NPO I p. 18-19). Hiernaar gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wist u echter niet meer over welke bijbelteksten het ging (NPO II p. 12). U was evenmin eenduidig over wie er aanwezig was tijdens die huiszoeking. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wist u niet of er iemand thuis was op het moment van de huiszoeking. U had er ook niet naar gevraagd (NPO I p. 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vertelde u dat er u wel vanuit ging dat uw ouders aanwezig waren (NPO II p. 12).

Dat uw ouders werden ondervraagd, kon u verder niet ondersteunen met uw verklaringen, u kon hier immers bijzonder weinig details over verschaffen. U weet niet door welke dienst ze werden meegenomen voor ondervraging, noch naar waar ze werden meegenomen of wat er hun gevraagd werd (NPO I p. 19, NPO II p. 13). Daarbij aansluitend kon u niet aangeven of er voorwaarden waren verbonden aan hun vrijlating. Immers waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dit niet gevraagd te hebben aan uw ouders (NPO I p. 19), stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u dacht dat er aan hun vrijlating geen voorwaarden waren verbonden, daar u het wel zou geweten hebben als dat wel het geval was geweest. Dan zou er een akte van het huis afgegeven zijn in ruil voor hun vrijlating en dat was niet het geval (NPO II p. 13). U beweerde geen vragen over de ondervraging van uw ouders te hebben gesteld omdat u bang was (NPO I p. 19). Dergelijke verklaring kan echter niet volstaan om geen vragen te stellen over aspecten die direct verband houden met uw vrees.

Tevens wist u weinig te vertellen over de bedreigingen van uw buurman. Zo wist u niet of hij meerdere keren aan uw deur was geweest en of hij alleen was (NPO II p. 14). Deze verklaringen staan haaks op wat u verklaarde voor de DVZ, namelijk dat uw buurman met andere bewoners uw familie begon te bedreigen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u verder door uw nonkel, de man van uw tante, zou bedreigd worden maakte u evenmin aannemelijk. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw nonkel aan uw deur was geweest, u had dit gehoord via Ho. (...) (NPO I p. 20). Tijdens uw

tweede persoonlijk onderhoud kon u zich niet herinneren of uw nonkel dan wel aan de deur was geweest of telefonisch bedreigingen uitte. U stelde dat Ho. (...) u enkel had verteld dat uw nonkel aan het tussenkomen was (NPO II p. 15).

Gelet op het geheel aan voorgaande kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige (weliswaar niet foutloze) kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging –, wijzen onderstaande vaststellingen voorts op een onoprechte bekering in België.

Zo stelde u na uw verhuis niet meer de kerk geweest te zijn omdat de afstand te ver was (NPO II p. 15).

Gevraagd of u een andere kerk had gezocht dichterbij in de buurt verklaarde u dat u dat had gedaan, maar dat de kerken in de buurt allemaal katholiek zijn (NPO II p. 16). Echter blijkt er in uw buurt wel een protestantse kerk te zijn, namelijk in Chimay. Er kan dan ook verwacht worden van iemand die daadwerkelijk een religieus engagement aangaat, om de nodige inspanningen te doen om deel te nemen aan de kerkelijke vieringen.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 23 mei 2019 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Bovendien verklaarde u dat u denkt dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw Facebookprofiel (NPO II p. 19). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en afkomst staan niet ter discussie. Het attest van uw kerkgang in België, het attest van uw doopsel en de foto's van uw religieuze activiteiten duiden louter op uw aanwezigheid daar en kunnen zoals hierboven vastgesteld niet duiden op een daadwerkelijke verinnerlijkte beleving van uw geloof. Uw Facebookactiviteiten werden reeds hierboven besproken. De opmerkingen die u aanbracht naar aanleiding van uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster leidt een eerste middel af uit de schending van: "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekster gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus. Zij stelt met het oog op het Verdrag van Genève dat zij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in haar land van herkomst, wijst in dit kader op haar introductie tot het christendom en deelname aan de activiteiten van een huiskerk en linkt haar problemen aan de criteria in het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15

december 1980 (Vreemdelingenwet). Vervolgens wijst zij op en citeert zij uit algemene informatie omtrent de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran. Verzoekster stelt dat, gezien de context in Iran, haar verklaringen coherent en plausibel zijn. Tevens geeft zij aan *prima facie* een nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoekster stelt dat verweerder zijn onderzoeksplicht niet afdoende uitvoerde en niet draagkrachtig motiveerde. Verder benadrukt zij verschillende documenten te hebben ingediend.

Verzoekster gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat zij aanmerking komt voor de toekenning van deze status op grond van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Verder geeft zij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.2. Verzoekster leidt een tweede middel af uit de schending van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens biedt zij een overzicht van hetgeen verweerder in de bestreden beslissing motiveert en stelt zij dat de bestreden motivering onvoldoende en niet draagkrachtig is, alsmede dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoekster betoogt in dit kader vooreerst dat er geen objectieve informatie is opgenomen in het administratief dossier omtrent de problemen die in Iran voortvloeien uit een bekering tot het christendom. Vervolgens wijst zij op en citeert zij uitgebreid uit algemene informatie aangaande de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran. Doordat verweerder hiermee geen rekening hield, acht verzoekster artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Met betrekking tot So., voert verzoekster verder aan:

“Ten eerste, moet het opgemerkt worden dat de meeste Iraanse moslims die zich in Iran bekeren, worden via familieleden of vrienden aan het christendom voorgesteld:

(...)

Het verhaal van de verzoekster moet in het Iraanse context geanalyseerd worden en is, prima facies, bijzonder geloofwaardig in deze context. Wij betreuren in dit verband dat verwerende partij hierover geen objectieve informatie heeft verstrekt, hoewel dit ongetwijfeld licht werpt op verzoeksters verhaal. Daardoor, schendt het CGVS het artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

Ten tweede, stelt verwerende partij dat de verzoekster weinig over So. (...) weet (bestreden beslissing, p.2). Het GCVS is van mening dat verzoekster niet genoeg over het religieuze leven van So. (...) weet en verwijst naar een reeks vragen die in dat verband gesteld worden tijdens het persoonlijke onderhoud (PO 15.09.2020, p. 10.).

Wat het religieuze aspect van So. (...) betreft, legt verzoekster tijdens een individueel interview aan haar raadsman uit dat deze aspecten zelfs onder aloude vrienden in Iran niet aan de orde komen. De aanwezige tolk bevestigt dat dergelijke kwesties in Iran, wegens cultureel redenen, niet aan de orde zijn. Verzoekster heeft dit ook aan de Protection officer geprobeerd te tellen (PO, 15.09.2020, p.10):

(...)

Het belang om rekening te houden met het culturele aspect werd door de UNHCR benadrukt:

(...)

De culturele context waarin verzoekster zich bevindt, maakt het dus mogelijk haar verklaringen te verduidelijken en moet dus in aanmerking worden genomen door het CGVS.

Het culturele aspect wordt niet door de verwerende partij in aanmerking genomen, waardoor de beslissing het artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet schendt en de motivatie van de bestreden beslissing is niet draagkrachtig.

Bovendien heeft verzoekster tijdens het persoonlijke onderhoud het karakter van So. (...) bij verschillende gelegenheden spontaan kunnen beschrijven. Zo stelde ze dat So. (...) lerares is in dezelfde school dan verzoekster (PO, 10.08.2020, p.8), dat de twee vrouwen collega's waren (PO, 15.09.2020, p.4) en dat na een tijdje - en het incident op school (zie hieronder) - is So. (...) een goede vriendin van haar geworden (PO, 10.08.2020, p.8) zelfs een betere vriendin dan haar jeugdvriendin. (PO, 10.08.2020, p.8). Verzoekster vertrouwde haar (“ ik wist dat het mij goed ging doen om mee te gaan met haar”, PO, 10.08.2020, p.8).

Ze vertelde tijdens het onderhoud dat So. (...) altijd kalm is (PO, 15.09.2020, p.4). Dit stond in contrast met haar eigen woede tegen de Islam. So. (...) vertelde verzoekster dat als ze haar overtuigingen zou veranderen, zou ze dan ook rustig worden (PO, 15.09.2020, p.4).

Inderdaad, toen verzoekster dan begonnen is naar de kerk te gaan, kon ze beter haar woede kanaliseren (PO, 10.08.2020, p.10) :

(...)

Verzoekster heeft So. (...) spontaan beschrijven tijdens het onderhoud. So. (...) was een goede vriendin en spirituele gids voor haar. De grief van verwerende partij is ongegrond en neem geen rekening aan het culturele aspect. Ten minste moet de instructie over So. (...) ontwikkeld worden. Voor deze redenen is deze grief is ongegrond

Ten derde, stelt verwerende partij dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de rol die So. (...) in de huiskerk speelde (bestreden beslissing, p.2).

Toch, na het zorgvuldige lezen van het persoonlijke onderhoud, stellen we vast dat er geen tegenstrijdigheid over de rol van So. (...) is. In dit verband, presenteren we hieronder de betreffende uittreksels om aan te tonen dat deze niet tegenstrijdig zijn:

(...)

In het algemeen waren de vragen tijdens het tweede persoonlijke onderhoud meer specifiek over So. (...) gericht.

De vraag over de rol van So. (...) in de kerk tijdens het eerste onderhoud was gesteld door het protection officer na een vraag over de rol van H. (...) en A. (...). Dat is precies de reden waarom verzoekster zei dat "Ze las ook de bijbel..." (sic). In het tweede onderhoud kommen de vragen over de rol van So. (...) in de context van vragen over de eerste ontmoeting van de verzoekster in de huiskerk. Voor deze reden zegt verzoekster dat "die dag zat ze naast mij".

De protection officer vroeg daarna "in het algemeen", en verzoekster verklaarde dat So. (...) in het algemeen ook met andere mensen zat. De protection officer vroeg dan wat ze deed als ze zat en verzoekster telde dat ze giften aanneemt.

De verwerende partij bij het beoordelen dat er een tegenstrijdigheid is, doet een partiele lezing van de verklaringen van verzoekster:

(...)

Door de verklaringen van verzoekster uit hun context te halen, wijzigt de verwerende partij er de betekenis van en kwalificeert deze ten onrechte als tegenstrijdig. In dit verband is de motivatie niet draagkrachtig en ongegrond. De bestreden beslissing moet minstens worden vernietigd voor bijkomend onderzoek op dit punt.

Bovendien, indien er sprake was geweest van een tegenstrijdigheid, had de protection officer de verzoekster de mogelijkheid moeten bieden om dit punt toe te lichten, zoals vereist in artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zegt dat:

(...)

Dit artikel is duidelijk, en vereist dat de protection officer die vindt dat verzoekers lacunaire of tegenstrijdige verklaringen aflegde, hem confronteer, om zeker te zijn van de relevantie van die vermeende lacunes - tegenstrijdigheden:

(...)

Daarom, was het aan de protection officer over deze tegenstrijdigheden verzoeker te confronteren.

Door geen confrontatie uit te voeren, schendt hij zijn verplicht die artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 hem toeschrijft.

Als de protection officer verzoeker met een dergelijke tegenstrijdigheid had geconfronteerd, zou verzoekster hem kunnen hebben uitgelegd dat So. (...) een polyvalente rol in de huiskerk had. Zoals ze in een privegesprek met haar raadsman uitlegde, las So. (...) soms de bijbel, zorgde ze voor het oogsten van materiele goederen, introduceerde nieuwe leden.

Echter, heeft verzoekster nooit So. (...) precies gevraagd wat ze deed en haar verklaringen zijn geleid door wat ze heeft gezien.

Het is duidelijk dat de beslissing van het CGVS over So. (...) niet draagkrachtig en ongegrond is ten eerste omdat het niet in rekening neemt het culturele aspect van de Iraanse maatschappij en ten tweede omdat het een partiele lezing van de verklaring van de verzoekster doet."

Met betrekking tot haar eerste bezoek aan en introductie in de huiskerk, geeft verzoekster aan:

"We merken op dat verzoekster inderdaad heeft tijdens het tweede onderhoud gezegd dat So. (...) haar heeft gevraagd voor de hele week vrij laten. Maar verzoekster voegde er meteen daarna aan toe dat het bezoek effectief een zondag was:

(...)

De vraag wanneer So. (...) verzoekster heeft gevraagd haar dagboek vrij te houden is, volgens ons, een secundair element van het verhaal, en het is zeer waarschijnlijk dat verzoekster zich vanwege de datum van de gebeurtenissen heeft vergist (twee jaren geleden). Relevant is dat zij zich de dag van haar inleiding, namelijk een zondag, daadwerkelijk herinnert.

Bovendien heeft verzoekster de context van deze inleiding en de veiligheidsmaatregelen kunnen presenteren, twee punten die het CGVS niet aan de orde heeft gesteld (zie hieronder over de punten die het CGVS weglaat van de beslissing punt 2.1.4).

(...)

Verzoeker stelt dat ze de eerste keer op de huiskerk collectief aan iedereen werd gepresenteerd, en dan meer specifiek aan H. (...) en A. (...). Dit schijnt ook van het persoonlijk onderhoud (PO, 10.08.2020, p.9) :

(...)

"Ze heeft me aan iedereen voorgesteld" is dus te begrijpen als een collectieve voorstelling. De beoordeling van verwerende partij richt zich op een zeer beperkte punt, die door het CGVS restrictief wordt geïnterpreteerd. We zijn van mening dat dit een subjectieve beoordeling vooronderstelt. De motivatie van verwerende partij is te streng.

We willen nu, ten derde, vaststellen dat het GCVS zich alleen op twee punten heeft gebaseerd om te beoordelen dat de eerste voorstelling van de verzoekster niet coherent is: (1) de slots die So. (...) vraagt aan verzoekster vrij te houden, en (2) de vraag of de verzoekster individueel of collectief aan de aanwezige leden werd voorgesteld. Volgens ons zijn deze twee punten secundair gezien dat de verzoekster heeft echter een zeer precieze en coherente verhaal gegeven over haar bezoek in de huiskerk (zie punt 2.1.4.4).

De motivatie van verwerende partij is niet redelijk en niet voldoende. Verwerende partij maakt een gedeeltelijk voorlezing van de verklaringen van verzoekster door slechts twee punten te bespreken die bovendien ten onrechte als tegenstrijdig zijn beschouwd."

Aangaande het feest dat zij in de huiskerk vierde, doet verzoekster gelden:

"Eerst, heeft de protection officer de verzoekster haar niet confronteer, om zeker te zijn van de relevantie van die tegenstrijdigheden, in schending van het artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003. Dit zou des ter mee interessanter geworden zijn als een tolk aanwezig is.

Een kleine verandering kan inderdaad de zin wijzigen. Verzoekster heeft in haar opmerking over het persoonlijke onderhoud aan de aandacht van de CG VS gebracht dat ze de tolk niet goed heeft begrepen (stuk 13).

In ieder geval stelt de verzoekster dat ze alleen in België ontdekt heeft dat het Pinksteren was. Gelet op de bovenstaande is verzoeker van mening dat de grief van het CGVS te streng is en moet worden verworpen."

Verzoekster benadrukt dat het CGVS zich om haar relaas in vraag te stellen baseerde op slechts de voormelde drie punten, die hetzij van een onvolledige lezing voortkomen, hetzij accessoir zijn, hetzij het culturele aspect niet in rekening brengen. *"Echter, zouden we het interessant hebben gevonden om het hart van de bekering aan te spreken, namelijk de reden voor de bekering, de aanleiding en de spirituele weg die verzoekster gedaan heeft om de beslissing te nemen om zich te bekeren naar het Christendom."*

Verzoekster betoogt vervolgens dat verweerder een aantal punten heeft gemist. Zij vestigt in dit kader de aandacht op haar verklaringen over de oorsprong van haar bekering en benadrukt dat deze overeenstemmen met objectieve bronnen waaruit blijkt dat het vaak vanuit een negatieve kijk op de islam en omwille van de gestrengheid van de islam is dat mensen zich in Iran bekeren. Tevens wijst zij op informatie omtrent de schadelijkheid van deze religie voor vrouwen. Voorts wijst zij op haar verklaringen omtrent de exacte dag waarop zij de islam afviel. Eveneens vestigt zij de nadruk op haar verklaringen omtrent haar bekeringsproces. Verder voert zij aan dat zij gedetailleerde informatie gaf over haar eerste bezoek en haar verdere bezoeken aan de huiskerk. Verzoekster geeft voorts een overzicht van het jarenlange proces op basis waarvan zij vandaag kan zeggen dat zij christen is. Ook haar brede kennis moet in rekening worden gebracht. Verzoekster verwijt verweerder tevens dat haar rol in de huiskerk in de bestreden beslissing niet wordt besproken, hoewel hierover een aantal vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Volgens haar had verweerder dit alles moeten analyseren.

Verzoekster gaat voorts in op de door haar aangevoerde problemen. Daarbij benadrukt zij vooreerst dat uit informatie blijkt dat, hoewel het meestal mensen met hogere posities in een huiskerk zijn die worden gearresteerd, ook gewone leden problemen kunnen krijgen. *"Her verhaal van de verzoekster moet in het*

licht van de objectieve bronnen gelezen worden. Te herinnering, is er geen document in het administratieve dossier opgenomen met betrekking tot dit punt, hoewel deze informatie licht werpen op het verhaal van de verzoekster."

Betreffende het telefoongesprek, stelt verzoekster vervolgens:

"Wij merken echter op dat het vanwege de Iraanse context (zie hierboven) meer dan mogelijk is dat verzoekster na het telefoongesprek snel en in angst het huis heeft verlaten .

De verwerende partij houdt in haar beoordeling geen rekening met de Iraanse context. Zoals hierboven is uiteengezet, is de situatie voor mensen die zich tot het christendom hebben bekeerd in Iran gevaarlijk. De verzoekster was bovendien bewust van het gevaar wegens haar bekering (PO, 10.08.2020, p 9 "eerlijk gezegd ben ik bang"). Daarom belde de verzoekster haar oom terwijl ze op straat stond (in de straten die grenzen aan de hoofdstraat).

De verzoekster nam geen contact op met So. (...) omdat ze bang was en niet wiste of ze ook problemen had.

Het gedrag van de verzoekster is dus niet "opmerkelijk" en de beoordeling van de beweerende partij is te streng."

Inzake de huiszoeking, geeft verzoekster aan:

"Het moet worden opgemerkt dat verzoekster precies uitlegde de spullen die door de overheid in beslag werden genomen: haar Bijbel, haar telefoon en afdrucken. Er is in dit verband geen sprake van tegenstrijdend.

Wat het CG VS stelt is dat verzoekster zich de naam van de gedrukte Bijbelteksten niet herinnert. In een gesprek met haar raadsman legt verzoekster uit dat ze tijdens haar tweede interview niet meer zeker was van de aard van de Bijbelteksten. In ieder geval had de protection officer de verzoekster met deze zogenaamde tegenstrijdigheid moeten confronteren zoals het in het artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 beschreven is. Dit artikel is duidelijk, en vereist dat de protection officer die vindt dat verzoekers lacunaire of tegenstrijdige verklaringen aflegde, hem confronteer, om zeker te zijn van de relevantie van die vermeende lacunes - tegenstrijdigheden.

Verzoekster heeft kunnen coherent vertellen welke spullen werden in beslag genomen.

Betreffende de aanwezigheid van haar ouders, stelt de verzoekster dat ze niet weet als haar ouders in het huis waren als de agenten kwamen. Dit heeft ze herhaaldelijk gezegd tijdens het onderhoud. Als verzoekster zegt dat ze "vanuit gat dat de ouders in het huis waren" (PO, 15.09.2020, pl2), betekent het dat ze dit niet weet maar denkt dat ze in het huis waren. Het woordboek Vandalle geeft de volgende definitie van deze werkwoord:

<< (+ van) beginnen bij, redeneren vanuit, veronderstellen >> (Vandalle, <https://www.vandale.nl/gratiswoordenboek/nederlands/betekenis/uitgaan#.X9txqbPil2w>, stuk 14).

Dit is dus geen tegenstrijdend en de beoordeling van verwerende partij is te streng en subjectief. De motivatie van het CGVS moet verworpen worden."

Omtrent de ondervraging van haar ouders, doet verzoekster gelden:

"We wijzen erop dat het niet kan verwacht worden van de verzoekster dat ze weet precies welke dienst haar ouders meegenomen hebben aangezien dat ze niet aanwezig was. Alles wat ze weet over de huisvesting en de ondervragen van haar ouders wordt haar verteld nadat ze het land is gevlucht. In dit verband heeft de verzoekster herhaaldelijk verklaard dat ze beperkte informatie heeft omdat niemand haar precies informatie heeft gegeven (NO, 10.08.2020, p.18; NO 15.09.2020, p.13) :

(...)

Verzoekster denkt dat het waarschijnlijk "Ettelate of "Sepah" is. Aangezien dit een gevoelige kwestie is, spreekt verzoekster niet meer met haar ouders daarover. Die uitleg is volgens ons relevant en de eis van de verwerende partij is te zwaar."

Met betrekking tot de voorwaarden voor hun vrijlating, stelt verzoekster:

"Echter, is er geen tegenstrijdigheid, en de beoordeling is opnieuw te streng volgens de verzoekende partij. Tijdens het eerste onderhoud heeft de verzoekster verklaard dat ze niet gevraagd heeft als er voorwaarden waren, en tijdens het tweede heeft ze gezegd dat het "niet denkt dat er voorwaarden waren" (PO, 15.09.2020, p. 19). Volgens ons is dat geen tegenstrijdigheid.

Verzoekster heeft alleen geprobeerd mee te werken in de bewijslast en de beoordeling van het CGVS is te streng."

Aangaande de bedreigingen, verklaart verzoekster:

"Het lijkt ons noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden en om een zekere flexibiliteit van de verwerende partij en van uw Raad te garanderen.

Inderdaad, de hooromstandigheden zijn heel vaak moeilijk, gefrustreerd (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun aanvraag beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze terugleest.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (voorbeeld van benamingen om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door een raadsman tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop de hoorzitting werd gehouden te controleren.

Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, blijven wij ons afvragen of de SALDUZ-jurisprudentie van het EHRM, toegepast in correctionele zaken en het opleggen van de aanwezigheid van een advocaat bij elke hoorzitting, moet worden toegepast op hoorzittingen in de "Dienst Vreemdelingezaken", zodra deze verklaringen in de rest van de procedure tegen de kandidaat-vluchteling zijn.

Het lijkt ons dat zodra de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, verklaringen die in het DZ worden afgelegd, zonder de aanwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en zonder de mogelijkheid van voorafgaand contact, niet op geldige wijze kunnen worden tegengeworpen aan de kandidaatvluchteling, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Maar ook al zou dit beginsel op dit gebied niet kunnen worden toegepast, laat staan in dit geval, dan nog moeten de asiel instanties bijzonder flexibel en aanpasbaar zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontleenen aan het ene of het andere verzuim.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden merken wij op dat protection officer de verzoekster tijdens het onderhoud niet in de gelegenheid heeft gesteld zich te verantwoorden. Toch, lijkt het ons dan ook dat de beschermingsambtenaar artikel 17, lid 2, van het koninklijk besluit van 2003 had moeten toepassen.

Daarom was het volgens ons de taak van de protection officer om de verzoeker te ondervragen over wat hij als een inconsistentie leek te beschouwen, zodat hij het kon uitleggen, quod non. Verzoekster kon zich dus redelijkerwijs niet beroepen op deze kennelijke tegenstrijdigheid als basis voor haar beslissing, ook al heeft zij verzoekster op geen enkele wijze over dit onderwerp geconfronteerd.

Bijgevolg is verweerder de krachtens artikel 17, lid 2, van het koninklijk besluit van 2003 op haar rustende verplichting niet nagekomen. Verwerende partij heeft zich op een tegenstrijdigheid beroepen zonder verzoekster in de gelegenheid te stellen deze uit te leggen, en is daarmee ook haar zorgplicht niet nagekomen.

Bovendien was verzoekster niet aanwezig en heeft als gevolg de bedreigingen niet zelf beleven. Toen de bedreigingen van haar buurtman begonnen, was de verzoekster verstopt in de boomgaard van Ho. (...), een goede vriend van de nonkel E. (...).

Ten tweede stel de verwerende partij op dat het niet aannemelijk is dat de man van haar tante, M.N. (...) - haar en haar familie bedreigd heeft. Evenmin merken we op dat ze in staat was om uit te leggen waarom de man van haar tante haar familie bedreigd heeft (PO, 15/09/2020, p. 14):

(...)

Dat de verwerende partij stelt dat dit niet aannemelijk is, zonder uit te leggen in welke mate dit zou zijn, is volgens ons een snelle beoordeling en niet daadkrachtig."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar religieuze engagement na aankomst in België. Zij voert aan:

"Ondanks de documenten die verzoekster heeft neergelegd om haar religieus activisme in België te bewijzen (zie punt 2.4), stelt het CGVS dat de religieuze bekering van verzoekster "eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk" is (bestreden beslissing, p.3).

Ten eerste, vindt het CGVS dat aangezien "de bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan de motivatie om in België naar de kerk ook geen geloof meer gehecht worden"(bestreden beslissing, p.3).

Over dit punt, verwijzen we naar de rechtspraak van uw Raad die een dergelijke redenering uitsluit:

(...)

De verzoekster bewijst haat betrokkenheid in de nieuwe religie en haar aanwezigheid in de kerk, een aanwezigheid die wordt ondersteund door hun activiteit op het internet, alsook de ingediende attesten. Ze heeft in dit verband een door de kerk van Bastogne afgegeven attest waaruit blijkt dat verzoekster deze kerk sinds januari 2019 bezoekt, neergelegd(stuk 3).

Bovendien geeft verzoekster drie foto's van haar doop (stuk 4). Ze brengt ook voor Uw Raad verschillende Facebook publicaties die door Eglise Armee des Vainqueurs - haar kerk in Bastogne - worden gedaan, waar het zeer duidelijk verschijnt dat de verzoekster aan activiteiten van de kerk deelgenomen heeft (stuk 5). Ten slotte, heeft verzoekster ook screenshots gedaan tijdens de religieuze ceremonie die vanwege de COVID crisis wordt online behoudt (stuk 6) en screenshots van een Wathapp discussie met de pastoor "Papa" (stuk 21).

Deze documenten bewijzen duidelijk 'l'implication des requérants dans une nouvelle religion et leur assiduité aux offices de cette dernière, assiduité valablement étayée par leur activité sur internet, les attestations déposées tant à l'appui des demandes d'asile" (RvV — arrest nr. 156.728 van 19 november 2015).

We vragen Uw Raad rekening te houden met deze taalrijke bewijzen van haar bekering(zie ook punt 2.4).

In dit verband moet de brede kennis van de verzoekster ook in rekening genomen worden (PO 15.09.2020, p.18-19):

(...)

Volgens ons is de kennis van verzoekster over het christendom zeer breed en precies en kan niet aan de kant worden geschoven, zoals de CGVS het doet, op grond van het feit dat het mogelijk zou zijn om het te bestuderen.

De verzoekster toont een reële belangstelling voor het christendom die door haar kennis wordt bewezen.

Ten tweede, stelt het GCVS dat "er kan dan ook besloten worden dat [ze] hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de keert gaat" (bestreden beslissing, p.3).

Dit rekening werd ook van uw Raad afgezet:

(...)

Bovendien, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onlangs drie keer uitspraak gedaan in zaken met betrekking tot de afwijzing van asielaanvragen van Iraanse onderdanen die zich tot het christendom hebben bekeerd. In zijn meest recente arrest van 19 december 2017, A. tegen Zwitserland, heeft het EHRM een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM uitgesloten, omdat het van mening is dat de beoordeling van de Zwitserse autoriteiten dat verzoeker die niet reeds bekend waren bij de Iraanse autoriteiten, en die van plan waren hun geloof discreet te beoefenen, niet het risico lopen dat zij in strijd met deze bepalingen worden behandeld, niet ontoereikend is.

Over dit arrest heeft het advocaat-generaal M. MENGOTZI concludeert dat :

(...)

Als er inderdaad een protestantse kerk in Chimay is, moet het vastgesteld worden dat de rit tussen Chimay en het opvangcentrum van de verzoekster, 1 uur en 11 minuten duurt:

(...)

Dit kan dus niet als dichterbij gezien worden (PO. 15.09.2020, p. 16):

(...)

Bovendien heeft verzoekster moeite om zich te verplaatsen vanwege haar lichaamsbouw en knieproblemen. Ze voegt daar een document aan toe (Het medisch dossier van de verzoekster, stuk 17). Op 05.10.2020, werd de verzoekster gediagnosticeerd met een interne femorotibiale knijpbeweging en een discrete subquadricipale effusie.

De verzoekster stelt dat ze dus de vieringen online volgt. Dit is mogelijk wegens de coronacrisis (PO, 15.09.2020, p. 15) :

(...)

Ze heeft screenshots gedaan van deze meetings (stuk 6). De grief van verwerende partij betreffend het religieuze engagement van de verzoekster na haar aankomst in België is niet daadkrachtig en moet verworpen worden."

Verzoekster gaat verder in op haar Facebookprofiel en de risico's bij een eventuele terugkeer. Zij voert aan:

"Verzoekster stelt dat het in Iran te gevaarlijk is op Facebook iets te posten. Ze heeft, zoals ze het tijdens het persoonlijke onderhoud uitlegde, alleen in België begonnen officieel het goede nieuws op Facebook te verspreiden (PO, 15.09.2020, p18). Het is subjectief te beoordelen dat, indien de publicatie in mei 2019 begonnen hebben, verzoekster dit alleen heeft vanwege een opportunistisch grond gedaan.

De Facebook publicaties, terwijl ze op een zekere mate de meningen van mensen kunnen verlichten, weerspiegelen dit niet noodzakelijkerwijs. Zeker is dat het niet kan beoordeeld worden dat uit het ontbreken van publicaties, de verzoekster niet gelovig was. Niet iedereen publiceert noodzakelijkerwijs zijn of haar religieuze mening op sociale netwerken. Bovendien had verzoekster een goede reden - de angst van de Iraanse autoriteiten -om niet te publiceren. Verzoekster kreeg niet de gelegenheid om uit te leggen waarom ze de publicaties in mei 2019 begon. Zo is het bijvoorbeeld denkbaar dat de verzoekster voor een dergelijke datum geen facebookprofiel had. Of dat het pas mei 2019 is dat iemand haar op het idee heeft gebracht om het goede nieuws via sociale netwerken te verspreiden.

De redenering van verwerende partij is dat aangezien verzoekster pas in mei 2019 op facebook publiceerde en dus geen gelovige was - dan moet tenminste systematisch worden geconcludeerd dat zij vanaf dat moment een gelovige is, aangezien zij sinds mei 2019 publiceert. Deze redenering ad absurdum stelt ons in staat om tot het punt te komen van het gevaar dat deze publicaties kunnen opleveren voor de verzoekster als zij zou terugkeren naar Iran.

De verwerende partij stelt dat "niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn" (bestreden beslissing, p.3). De CGVS concludeert dat de verzoekster geen risico zou lopen als ze terug naar Iran zou gaan.

Eenzijds moet er echter een onderscheid worden gemaakt tussen gevallen van vrijwillig vertrek en gevallen van gedwongen repatriëring. Uit de COI Focus Iran - Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020 (beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rappoilen/ced_coi_focus_iran._behandeling_van_terugkeerders_door_hun_nationale_autoriteiten_20200330.pdf) (stuk 18) blijkt dat:

(...)

Het CGVS kan dus niet zeggen dat de Iraanse autoriteiten geen aandacht besteden aan de gedwongen repatriëring van Iraniërs uit Europa en deze niet vervolgen, aangezien er zeer weinig informatie over dit onderwerp is en de enige beschikbare informatie gevallen van arrestatie aan de kaak stelt.

Anderzijds uit het verslag "Update on the situation for Christian Converts in Iran" van the Danish immigration service blijkt dat:

(...)

Landinfo vermeldt ook dat het publiceren op het Internet in betracht genomen wordt door de Iraanse autoriteiten :

(...)

Uw Raad heeft ook al geoordeeld dat:

(...)

Gezien deze elementen is het risico van vervolging en arrestatie in geval van terugkeer naar Iran reëel."

Verzoekster vestigt vervolgens de aandacht op de neergelegde documenten. Zij geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijskracht van documenten en wijst daarbij onder meer op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, het arrest Singh e.a. tegen België en het arrest M.A. tegen Zwitserland. Tevens wijst zij op het arrest I. tegen Zweden en vaste rechtspraak van het EHRM. "Het is dus duidelijk dat de meerdere documenten die door de verzoekster worden ingediend moeten in aanmerking worden genomen in de beoordeling over de geloofwaardigheid van de bekering van verzoekster.

Ze heeft in dit verband een door de kerk van Bastogne afgegeven attest waaruit blijkt dat verzoekster deze kerk sinds januari 2019 bezoekt, ingediend (stuk 3). Bovendien geeft verzoekster drie fotos van haar doop (stuk 4). Ze brengt ook voor uw Raad verschillende Facebook publicaties die door Eglise Armee des Vainqueurs - haar kerk in Bastognes - worden gedaan, waar het zeer duidelijk verschijnt dat de verzoekster aan activiteiten van de kerk deelgenomen heeft (stuk 5). Ten slotte, heeft verzoekster ook screenshots gedaan tijdens de religieuze ceremonie die vanwege de COVID crisis wordt online behoudt (stuk 6) en screenshots van een WhatsApp discussie met de pastoor "Papa" (stuk 21)."

Verzoekster geeft nog een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en de toepassing van het voordeel van de twijfel. "Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel."

Verzoekster stelt nog dat verweerder bovendien "niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandelt in tegenstelling met artikel 48/6, §5 van de vreemdelingen wet".

2.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar verweerder voor bijkomend onderzoek.

2.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Attest gegeven door de kerk van Bastogne

4. Drie foto's van de doop

5. Facebook publicaties van Eglise Armee des Vainqueurs

6. Screenshots van religieuze ceremonie die vanwege de COVID crisis wordt online behoudt

7. UK Home Office, Country Policy and Information Note : Iran Christians and christian converts, February 2020 (...)

8. LandInfo, « Iran : Christian converts and house churches (1) - prevalence and conditions for religious practise », 27 november 2017, (...)

9. LandInfo, « Iran: Christian converts and house churches (2) - arrests and prosecutions, 29 novembre 2017, (...)

10. Danish Refugee Council, “Iran - House Churches and Converts”, februari 2018, p.7 (...)

11. USDOS-US Department of State: 2019 Report on International Religious Freedom: Iran, 10 June 2020 (...)

12. Verslag UNHCR, Beyond Proof credibility Assessment in EU asylum Systems,, (...)

13. Email - aanmerking van verzoekster

14. Vandalle, <https://www.vandalle.nl/gratiswoordenboek/nederlands/betekenis/uitgaan#.X9txqbPiI2w>

15. Conclusie van advocaat-Generaal P. MENGIOZZI van 25 juli 2018. Zaak C-56/17 Bahtiyar Fathi tegen Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite,(...)

16. Google Maps,(...)

17. Het medisch dossier van de verzoekster

18. COI Focus Iran - Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020 (...)

19. Danish immigration service, “Update on the situation for Christian Converts in Iran”, juni 2014, pp.20-21, (...)

20. Nansen, Nota 2018/3. (...)

21. Screenshots van Wathapp discussie met de pastoor “Papa”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoekster staft of onderbouwt de nochtans ernstige aantijging dat het CGVS haar zaak niet objectief zou hebben behandeld verder niet. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.4. Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS) werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn door de bestreden beslissing die

dateert van 24 november 2020 kan bijgevolg niet worden ingezien en wordt door verzoekster op generlei wijze uiteengezet.

3.5. Met betrekking tot de meermaals aangevoerde schending van artikel 17 van het voormelde PR CGVS, dient voorts te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster met de betreffende vaststellingen en tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststellingen en tegenstrijdigheden. Het doen van dergelijke vaststellingen en het vaststellen van dergelijke tegenstrijdigheden is tijdens de persoonlijke onderhouden zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoekster overeenkomstig artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Zij heeft deze mogelijkheid daarenboven uitgebreid benut. Op de door haar verstrekte uitleg en verklaringen, wordt daarbij in hetgeen volgt ingegaan.

3.6. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen verder inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.7. In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat artikel 6 EVRM en haar recht op een eerlijk proces geschonden zouden zijn doordat zij tijdens het afleggen van haar verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoeksters taak is om haar verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo zij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat zij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat haar indertijd het recht op een advocaat zou zijn ontzegd en om te stellen dat met haar verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst daarom geen rekening zou mogen worden gehouden.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe of waarom de rechtspraak *Salduz* van het EHRM in deze, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, van toepassing zou (kunnen) zijn, wordt door verzoekster, mede gelet op het voorgaande, verder niet op dienstige wijze uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

Verzoekster kan voorts in het geheel niet worden gevolgd waar zij in dit kader nog een aantal andere kritieken spuit op het verloop van het gehoor bij de DVZ. Waar zij boudweg poneert dat de gehooromstandigheden daar vaak moeilijk zouden zijn (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen), dat verzoekers om internationale bescherming er onder druk zouden worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten en dat verzoekers om internationale bescherming er soms zouden worden verplicht om hun verklaringen en de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan hen wordt voorgelezen, dient

immers vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster zich te dezen beperkt tot het uiten van deze algemeen geformuleerde en ongefundeerde beweringen, zonder deze ook maar enigszins te staven of te onderbouwen. Verzoekster toont verder niet concreet aan dat of in welke mate de in deze beweringen aangehaalde elementen *in casu* en in haren hoofde van toepassing zouden zijn (geweest); laat staan dat zij zou aannemelijk maken of aantonen dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van haar verklaringen en de ingevulde vragenlijst bij de DVZ. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de stukken van het dossier blijkt in dit kader bovendien genoegzaam dat verzoeksters verklaringen en de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ weldegelijk aan verzoekster werden voorgelezen, waarna zij deze uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien blijkt dat verzoekster bij de DVZ weldegelijk de kans kreeg om haar relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Tevens werd haar aan het einde de kans geboden om nog opmerkingen toe te voegen. Dat haar aldaar verhinderd zou zijn geweest om bepaalde zaken uiteen te zetten, kan aldus niet worden gevolgd. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster bij de DVZ daarnaast duidelijk aangaf dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde problemen, geen andere problemen had gekend (met haar autoriteiten, haar medeburgers of van andere aard) (administratief dossier, verklaring DVZ; vragenlijst, nr.3.5.-3.8.). Daarenboven maakte verzoekster, die bovendien een kopie van de vragenlijst ontving bij de DVZ, er bij het CGVS nergens melding van dat zij bij de DVZ – al dan niet ten gevolge van de voormelde omstandigheden en elementen – verhinderd zou zijn geweest om haar relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten, gaf zij bij het CGVS integendeel aan dat het onderhoud bij de DVZ goed was verlopen en stelde zij er dat zij bij de DVZ alle redenen voor haar verzoek kort kon uiteenzetten (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.2-3). Ook verzoeksters advocaat formuleerde bij het CGVS nergens enige opmerking omtrent het voorgaande (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.19).

3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster een aantal malen laat uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het nadeel, dan wel voordeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.9. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.10. Ingevolge het bepaalde in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.11. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd dat verzoekster opvallend vage verklaringen aflegde en een verregaande onwetendheid tentoonspreidde omtrent So., nochtans de vriendin die een cruciale rol zou hebben gespeeld in haar bekering(sproces). De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Zo wist u opmerkelijk weinig over So. (...), de persoon die introduceerde bij het christendom en de huiskerk. U wist niet wanneer So. (...) zich bekeerd had en hoe ze bij die huiskerk was terecht gekomen. Gevraagd naar hoe lang zij al naar die huiskerk ging, kon u slechts antwoorden dat ze enkele maanden ging voordat u ging. Verder wist u niet hoe So. (...) de leiders van de huiskerk kende, noch of dit de eerste huiskerk was waar So. (...) ooit lid van is geweest. U had niet naar dergelijke info gevraagd. U verklaarde uw houding door te stellen dat in een vriendschap het niet vriendelijk is om dergelijke vragen te stellen (NPO II p. 10). Dat u, die bij uw zoektocht naar antwoorden kritische vragen – gelet op de Iraanse context - durfde te stellen in moskeeën en islamitische scholen (NPO I p. 6-7), dergelijke vragen over een persoonlijke beleving/ervaring dan weer niet stelt aan diegene die u inwijdde en begeleidde bij uw bekering omdat het niet vriendelijk is mag verbazen.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte tracht zij de voormelde, frappante vaagheden en onwetendheid te vergoelijken middels een verwijzing naar de Iraanse cultuur. Dat het in deze cultuur gebruikelijk zou zijn om, dit zelfs onder de beste vrienden, niet te spreken over religie, wordt door verzoekster in het geheel niet gestaafd, aannemelijk gemaakt of onderbouwd met enig begin van informatie. Daarenboven mist dit iedere ernst, nu in het licht van deze verklaring in het geheel niet kan worden ingezien waarom So. het met verzoekster wel zou hebben gehad over haar religie en haar zou hebben trachten te overtuigen, uiteindelijk met succes, om van religie te veranderen. Dat verzoekster het, ondanks dat zij zichzelf omschreef als bijzonder goede vriendin van So., ondanks dat So. haar zou hebben aangesproken op haar religie, ondanks dat zij maandenlang over religie zouden hebben gesproken, ondanks dat So. haar vervolgens zou hebben meegenomen naar een huiskerk en haar op deze wijze zou hebben overtuigd om zich te bekeren tot het christendom, met So. nooit zou hebben gehad over en nooit zou hebben gevraagd naar de bekering van So., de wijze waarop zij bij de huiskerk terecht kwam, de periode gedurende dewelke zij deze huiskerk reeds bezocht, de wijze waarop zij de leiders van de huiskerk kende en de vraag of dit de eerste huiskerk was die So. bezocht, is in het geheel niet geloofwaardig. Zij waren immers niet enkel bijzonder goede vriendinnen doch waren tevens lotgenoten in een maatschappij die kennelijk tegen dergelijke bekeringen gekant is en vertrouwden elkaar kennelijk genoeg om het hierover desondanks te hebben. Bovendien schrok verzoekster er blijkens haar voormelde gezegden niet voor terug om kritische vragen te stellen in moskeeën en islamitische scholen. Dat verzoekster dermate weinig wist over de bekering en huiskerkbezoeken van So., laat dan ook niet toe enig geloof te hechten aan de beweerdde cruciale rol die deze persoon zou hebben gespeeld in haar bekering. Dat zij (haar vriendschap met) deze persoon daarnaast wel spontaan kon omschrijven, maakt verzoeksters verklaringen omtrent de bekering van deze persoon en de rol die deze persoon beweerdelijk zou hebben gespeeld in haar eigen bekering voorts niet geloofwaardig en doet aan de voormelde vaststellingen bijgevolg geenszins afbreuk.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de rol die So. (...) in de huiskerk speelde. Zo stelde u aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze nieuwe mensen hielp en af en toe in de bijbel las (NPO I p. 11). Later verklaarde u echter dat So. (...) het ontvangen van giften zoals kleren, cash en ander materiaal voor haar rekening nam (NPO II p. 7).”

Verzoekster slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij de voormelde tegenstrijdigheid immers toe te schrijven aan de vraagstelling tijdens het gehoor. Uit de passages uit de notities van de persoonlijke onderhouds die

verzoekster *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt namelijk genoegzaam dat tijdens de beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS in duidelijke en niet mis te verstane bewoordingen werd gevraagd naar de rol van So. in de huiskerk. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, gaf verzoekster daarbij aan: *“Ze las ook de bijbel soms en ze hielp de nieuwe mensen die er waren”*. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde verzoekster dienaangaande echter: *“Die dag zat ze naast mij (...) Soms zat ze met A. (...), H. (...), en A. (...), haar verloofde (...) Als mensen giften willen geven, in cash of in materiaal, stof bv, kledij enzovoort, aan de arme mensen, dan praten ze met so. (...) en dan regelde so. (...) dat”*. Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster So. tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS een geheel andere rol toedichtte dan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Dat verzoekster *post factum* en op gekunstelde wijze laat uitschijnen dat So. een polyvalente rol had en in wezen de verscheidene, door haar omschreven taken uitvoerde, kan in dit kader verder bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo dit zou stroken met de werkelijkheid, kon immers verwacht worden dat verzoekster dit ook consequent zo zou hebben verklaard tijdens haar twee persoonlijke onderhouden bij het CGVS, in plaats van So. aldaar een beperktere doch uiteenlopende rol toe te schrijven.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U was evenmin coherent over het moment waarop So. (...) u voorstelde om voor het eerst naar een huiskerk te gaan. Immers tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat So. (...) u had gevraagd om zondag vrij te houden, jullie zouden samen ergens naartoe gaan (NPO I p. 9). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat So. (...) u had gevraagd om geen plannen te maken voor de hele week, ze wist nog niet precies op welke dag jullie ergens naartoe zouden gaan (NPO II p. 6).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegt zich immers tot een poging om de voormelde tegenstrijdigheid in haar gezegden, dit ten onrechte, te minimaliseren. Zo haar verklaringen berustten op de waarheid, mocht weldegelijk van verzoekster worden verwacht dat zij over het ogenblik waarop So. haar voorstelde om voor het eerst naar een huiskerk te gaan gedegen verklaringen zou kunnen afleggen, en dit gezien het belang van dit moment en het hieruit volgende eerste huiskerkbezoek vanwege verzoekster en de cruciale rol van deze gebeurtenissen in verzoeksters bekeringsproces. Dat er sedertdien reeds enige tijd is verstreken, staat hier geenszins aan in de weg en verhindert niet dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij over haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op een correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor haar bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Ook de wijze waarop So. verzoekster zou hebben geïntroduceerd in de huiskerk, ontbeert verder geloofwaardigheid. Dat So. verzoekster, die tot op dat moment duidelijk nog niet overtuigd was om christen te worden en zichzelf ook nog niet als bekeerd beschouwde, zonder aankondiging, zonder enige verdere informatie en nietsvermoedend zou hebben meegenomen naar een huiskerk, en dit zonder voorafgaand te polsen wat verzoekster van een eventueel bezoek aan dergelijke kerk zou denken en hoe zij hierop zou reageren, is immers niet aannemelijk.

Evenmin is het in dit kader geloofwaardig dat verzoekster, zoals dit blijkt uit de verklaringen die zij in het verzoekschrift zelf citeert met betrekking tot haar eerste huiskerkbezoek, ondanks dat zij reeds maandenlang met So. over het christendom zou hebben gesproken en wel op de hoogte bleek van het bestaan van Armeense kerken in Iran en kerken in Europa, voorafgaand aan haar eerste huiskerkbezoek nog nooit had gehoord van het bestaan van huiskerken in Iran en nooit eerder zou hebben beseft dat dergelijke kerken bestonden of mogelijk waren.

Daarenboven wordt aangaande verzoeksters voorgehouden, eerste huiskerkbezoek in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder legde u weinig coherente verklaringen af over hoe u werd voorgesteld bij uw eerste huiskerkbezoek. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud vertelde u aanvankelijk dat u bij aankomst werd voorgesteld aan iedereen aanwezig, omgekeerd werden de aanwezigen ook voorgesteld aan u. Daarna werd u nog beter voorgesteld aan A. (...) en H. (...) (NPO I p. 9). Nadien wijzigde u uw verklaringen echter en beweerde u dat de mensen onderling niet aan elkaar werden voorgesteld. (NPO I

p. 11). *Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niet werd geïntroduceerd, de aanwezigen zeiden slechts 'hallo' en 'welkom' (NPO II p. 7)."*

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij beperkt zich immers tot een loutere herhaling en bevestiging van haar eerste, voormelde verklaringen. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en haar latere gezegden. Deze tegenstrijdigheden blijken genoegzaam uit de voormelde passages in de notities van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar eerste bezoek aan de huiskerk, nochtans een essentieel element in haar relaas en haar bekeringsproces en een bepalende gebeurtenis binnen haar proces van bekering en voor haar verdere leven, laat niet toe aan dit eerste huisbezoek nog enig geloof te hechten. Met haar verwijzing naar een aantal andere verklaringen die zij dienaangaande aflegde, doet verzoekster aan deze vaststelling voorts geenszins afbreuk. Deze verklaringen wegen niet op tegen en doen bijgevolg geen afbreuk aan de voormelde, frappante tegenstrijdigheid omtrent haar introductie binnen de huiskerk tijdens haar eerste huiskerkbezoek.

In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feest dat zij in de huiskerk zou hebben gevierd. De motivering luidt in dit kader als volgt:

"Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het feest dat u vierde binnen deze huiskerk. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u een feest vierde met liederen en zoetigheden en dat u pas na uw aankomst in België wist dat het over Pinksteren ging. Er werd u wel verteld dat feest ging over Jezus die terugkomt uit de hemel, maar Pinksteren werd niet bij naam genoemd (NPO I p. 12). U hier nogmaals naar gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat So. (...) u wel vertelde dat het feest 'Pinksteren' heette."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op hetgeen voorafgaat, geen dienstige argumenten aan. Met haar loutere herhaling en bevestiging van haar eerste verklaring, doet zij geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en haar later afgelegde verklaringen. Dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een probleem inzake de tolk of vertaling tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan verder hoegenaamd niet worden aangenomen. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar verwijzing naar de bijzonder algemene, reeds aan het CGVS overgemaakte opmerking dat zij de tolk tijdens dit onderhoud niet goed zou hebben begrepen. Dit geldt nog des te meer nu zij in haar opmerkingen met betrekking tot de notities van het betreffende, tweede persoonlijk onderhoud slechts één specifieke opmerking maakte (inzake de naam van H.) en hierover voor de rest geen opmerkingen formuleerde. Bovendien gaf zij uitdrukkelijk aan dat de inhoud van de notities van dit persoonlijk onderhoud voor de rest correct was. De voormelde passages in de notities van haar persoonlijke onderhouds, liet zij in haar opmerkingen bij deze notities aldus onvermeld. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van deze passages in de notities van de persoonlijke onderhouds. Verzoekster laat daarenboven na om specifiek aan te geven of aan te tonen dat of op welke wijze de voormelde tegenstrijdigheid zou kunnen worden toegeschreven aan de tolk of vertaling. Bovendien zijn haar voorgaande verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat het beweerde probleem inzake de vertolking niet kan overtuigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bekering in Iran. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete problemen die zij ingevolge hiervan beweert te hebben gekend in Iran en die haar ertoe zouden hebben aangezet haar land te verlaten.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd doordat verzoekster ook hieromtrent onaannemelijk verklaringen aflegde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het onaannemelijk is dat verzoekster naar aanleiding van het aangehaalde telefoontje en zonder zich verdere vragen te stellen onmiddellijk de link zou hebben gelegd met haar huiskerkbezoeken, bang zou zijn geworden en de drastische beslissing zou hebben genomen om haar huis te verlaten en onder te duiken. Dat zij zich niet eerst nader zou hebben bevraagd over de identiteit van de persoon die haar opbelde, de reden waarom deze haar opbelde en de informatie waarop deze zich baseerde om haar aan te manen haar woning onmiddellijk te verlaten, is, ook rekening houdende met de Iraanse context, niet geloofwaardig. Dit betrof immers cruciale informatie in het kader van haar beslissing om al dan niet de woning te verlaten en onder te duiken.

Omtrent verzoeksters asielrelaas, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Allereerst is het opmerkelijk dat u, na het krijgen van een telefoontje dat u zodanige schrik bezorgd had dat u meteen zondermeer het huis verliet, zich nog ophield in uw eigen straat, de tijd nam om uw nonkel daar te bellen en in de straat waar u woont nog een kwartier te wachten tot hij aankwam (NPO I p. 15-17, NPO II p. 11). Het mag, gelet op uw bewering dat u het telefoontje van die onbekende persoon meteen linkte aan uw huiskerk (NPO I p. 16), eveneens verbazen dat u naliet om So. (...) te contacteren (NPO II p. 11). Dat u schrik had en dacht dat er iets gebeurd was, kan uw houding geen vragen te stellen die een rechtstreeks verband houden met uw vrees niet verschonen (NPO II p. 11)”.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, zo het al aannemelijk zou zijn dat verzoekster onmiddellijk de link legde met haar huiskerk, bang zou zijn geworden, de woning zou hebben verlaten en zou hebben beslist onder te duiken, *quod non*, het niet geloofwaardig is dat zij zou hebben nagelaten om So. te contacteren. Op deze wijze had zij immers haar bijzonder goede vriendin en haar kerkgenoten kunnen waarschuwen en/of kunnen nagaan of ook zij problemen kende(n) of werd(en) gewaarschuwd. Dat zij zulks in haar situatie zou hebben nagelaten, is niet plausibel.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Verder slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de huiszoeking. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er parabels uit de bijbel waren meegenomen, meer bepaald delen van Marcus en Lucas, waaronder de parabel over het verloren schaap (NPO I p. 18-19). Hiernaar gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wist u echter niet meer over welke bijbelteksten het ging (NPO II p. 12).

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, geen dienstige argumenten aan. Het was, gezien zij hiertoe tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS in staat bleek, geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij, zo haar verklaringen strookten met de werkelijkheid, ook een maand later en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog duidelijk zou kunnen aangeven welke teksten uit de Bijbel er bij een huiszoeking in haar woning zouden zijn meegenomen.

Daarenboven wordt omtrent de beweerde huiszoeking in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“U was evenmin eenduidig over wie er aanwezig was tijdens die huiszoeking. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wist u niet of er iemand thuis was op het moment van de huiszoeking. U had er ook niet naar gevraagd (NPO I p. 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vertelde u dat er u wel vanuit ging dat uw ouders aanwezig waren (NPO II p. 12).”

Verzoekster biedt voor deze incoherentie in het onderhavige verzoekschrift geen dienstige verklaring. Haar voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die zij tracht aan te brengen. Waarom verzoekster, zo zij niet wist of er al dan niet iemand aanwezig was tijdens de huiszoeking en hiernaar niet had gevraagd, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zou aangeven dat zij ervan uitging dat haar ouders aanwezig waren, kan immers niet worden ingezien. Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat, zo verzoekster werkelijk dermate onwetend was over de (aanwezigen bij de) huiszoeking, verwacht kon worden dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoekster slaagt er verder niet in om aannemelijk te maken dat haar ouders naar aanleiding van haar problemen zouden zijn ondervraagd. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat uw ouders werden ondervraagd, kon u verder niet ondersteunen met uw verklaringen, u kon hier immers bijzonder weinig details over verschaffen. U weet niet door welke dienst ze werden meegenomen voor ondervraging, noch naar waar ze werden meegenomen of wat er hun gevraagd werd (NPO I p. 19, NPO II p. 13). Daarbij aansluitend kon u niet aangeven of er voorwaarden waren verbonden aan hun vrijlating. Immers waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dit niet gevraagd te hebben aan uw ouders (NPO I p. 19), stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u dacht dat er aan hun vrijlating geen voorwaarden waren verbonden, daar u het wel zou geweten hebben als dat wel het geval was geweest. Dan zou er een akte van het huis afgegeven zijn in ruil voor hun vrijlating en dat was niet het geval (NPO II p. 13). U beweerde geen vragen over de ondervraging van uw ouders te hebben gesteld omdat u bang was (NPO I p. 19). Dergelijke verklaring kan echter niet volstaan om geen vragen te stellen over aspecten die direct verband houden met uw vrees.”

Verzoekster tracht haar verregaande onwetendheid en vage verklaringen ten onrechte te vergoelijken. Zoals reeds hoger werd aangehaald, kon redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en situatie. Dat verzoekster zulks kennelijk naliet en zich niet de eens de moeite zou hebben getroost om over de ondervraging de nodige vragen te stellen aan haar ouders, getuigt opnieuw van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dat verzoeksters familie haar, zo zij hierover de nodige vragen had gesteld, verdere informatie zou hebben onthouden, betreft voorts een bewering die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Waarom haar ouders en haar familie zulke cruciale en essentiële informatie met het oog op het inschatten van het risico dat zij loopt en de beoordeling van haar verzoek zouden onthouden, kan immers niet worden ingezien.

Verzoekster legde verder herhaald en kennelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bedreigingen die uit haar problemen zouden zijn voortgevloeid. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tevens wist u weinig te vertellen over de bedreigingen van uw buurman. Zo wist u niet of hij meerdere keren aan uw deur was geweest en of hij alleen was (NPO II p. 14). Deze verklaringen staan haaks op wat u verklaarde voor de DVZ, namelijk dat uw buurman met andere bewoners uw familie begon te bedreigen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u verder door uw nonkel, de man van uw tante, zou bedreigd worden maakte u evenmin aannemelijk. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw nonkel aan uw deur was geweest, u had dit gehoord via Ho. (...) (NPO I p. 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud kon u zich niet herinneren of uw nonkel dan wel aan de deur was geweest of telefonisch bedreigingen uitte. U stelde dat Ho. (...) u enkel had verteld dat uw nonkel aan het tussenkomen was (NPO II p. 15).”

Verzoekster slaagt er, mede gelet op het voorgaande, niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat zij niet aanwezig was bij de feiten, kan namelijk hoegenaamd geen verklaring bieden voor het gegeven dat zij hierover in België en op basis van de informatie waarover zij beschikte dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen en vrees op fundamentele wijze ondermijnd door de wijze waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten. Verzoekster verliet Iran immers op legale wijze, onder haar eigen naam en met gebruik van haar eigen paspoort. Bovendien begaf zij zich daartoe blijkens het niet-betwiste feitenrelaas in persoon naar de ambassade om haar visum te regelen. Indien zij werkelijk reeds een aantal maanden in de negatieve aandacht stond van en werd gezocht door de Iraanse autoriteiten, is het geheel ongeloofwaardig dat verzoekster ervoor zou hebben gekozen haar land van herkomst op legale wijze en met gebruik van haar eigen paspoort te verlaten. Eveneens is het kennelijk ongeloofwaardig dat zij daarbij geen problemen zou hebben gekend en haar land van herkomst ongestoord kon verlaten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de hieruit voorgesproten problemen en aan de concrete, hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de besteden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige (weliswaar niet foutloze) kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging”.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en

er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Verzoekster kan aan deze vaststellingen geenszins afbreuk doen met haar verwijzing naar de reeds eerder neergelegde, in de map 'documenten' opgenomen, naar de bij het verzoekschrift gevoegde en de bij aanvullende nota van 3 augustus 2021 neergelegde stukken omtrent haar religieuze activiteiten in België. Waar zij gevolgd kan worden in zoverre zij betoogt dat deze stukken een (begin van) bewijs kunnen vormen voor haar deelname aan de betreffende activiteiten, dient immers te worden opgemerkt dat aan bewijsstukken zoals de heden voorliggende documenten en stukken hoogstens een ondersteunende werking kan worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering, een aannemelijk relaas en een oprecht religieus engagement kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke stukken echter in het geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, bieden zij geenszins een garantie inzake en vormen zij in het geheel geen indicatie voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement is ingegeven vanuit opportunistische overwegingen.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 23 mei 2019 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Bovendien verklaarde u dat u denkt dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw Facebookprofiel (NPO II p. 19). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. De informatie waarnaar zij in deze verwijst stemt namelijk deels overeen met en ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Te meer nu verzoekster, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, niet aantoont of aannemelijk maakt dat of waarom het voor haar onmogelijk zou zijn om vrijwillig terug te keren naar haar thuisland en in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden zij zou riskeren om gedwongen naar haar thuisland te worden gerepatriëerd, kan niet worden ingezien hoe uit de beschikbare informatie zou kunnen worden afgeleid dat een terugkeer naar Iran in haren hoofde en op zich het risico met zich zou brengen om te worden geïdendeerd of vervolgd. Uit de voorliggende informatie blijkt immers genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij (oprecht) zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op Facebook en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten zou staan. Verder weerlegt zij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op Facebook, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht dat zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook het medisch dossier bij het verzoekschrift bevat geen informatie die een ander licht kan werpen op de hoger gedane vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, is verzoeksters verwijzing naar informatie omtrent de situatie voor (bekeerde) christenen in haar land van herkomst voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Verzoekster kan met haar verwijzing naar dergelijke algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Gelet op de voormelde vaststellingen, is ook verzoeksters verwijzing naar (de conclusie bij) een arrest van het EHRM te dezen niet dienstig. Verzoekster, die niet aannemelijk maakt zich te hebben bekeerd tot het christendom, toont namelijk vooreerst op generlei wijze aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de persoon waarop dit arrest betrekking had. Hoe dan ook blijkt dat het EHRM in het voormelde arrest oordeelde dat de verwijdering van de betrokken persoon, die zich wel had bekeerd tot het christendom, naar Iran geen schending inhield van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Op welke wijze dit arrest een ander licht zou kunnen werpen op de hoger gedane beoordeling, kan dan ook geheel niet worden ingezien.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een aantal Franstalige arresten die in het verleden werden gevelde door de Raad tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Dient in deze immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT